

Sygn. akt I UK 158/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania L. S.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.  
o wyrównanie emerytury,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 października 2014 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

**odrzuca skargę kasacyjną.**

### UZASADNIENIE

L. S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 28 maja 2013 r.

W skardze podniesiono, że naruszono art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez przyjęcie, że przepisy te nie odnoszą się do kwestii obowiązku organów rentowych do informowania obywateli o ich uprawnieniach i zasadach przyznawania świadczeń emerytalnych, a co za tym idzie występuje istotne zagadnienie prawne oraz istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie składał się natomiast z następującego fragmentu „w ocenie wnoszącego skargę kasacyjną powinna ona zostać przyjęta do rozpoznania, gdyż zgodnie z art. 398 § 1 k.p.c. w

sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjną jest oczywiście bezzasadna. Nie spełniała także wysokich wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia (postanowienie SN z 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 22).

Zgodnie z art. 398<sup>4</sup> § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części; 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, 3) wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany. § 2 tego przepisu stanowi, że oprócz wymagań przewidzianych w § 1, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie.

W ocenie Sądu Najwyższego, skarga nie spełniała wymogu z art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. w zakresie uzasadnienia. Zawarte w skardze uzasadnienie, jest jedynie pozorem wypełnienia obowiązku przewidzianego przepisami prawa.

To samo dotyczy, nawet w większym stopniu, uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną przy zastosowaniu art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c.

[aw]